

L'Europa **distant**

Les eleccions al Parlament d'Estrasburg, celebrades entre els dies 10 i 13 de juny, han demostrat que els europeus no acabem de tenir clar quin model d'Europa volem. L'abstenció ha estat l'opció preferida a la majoria dels estats membre de la Unió, la qual cosa prova el poc interès que ha despertat aquesta convocatòria. A casa nostra s'ha repetit el fenomen abstencionista i una gran davallada de les opcions nacionalistes.

Suspens per Europa i fent cap a l'hegemonia absoluta

A Catalunya, amb gairebé un 60 per cent d'abstenció, les eleccions europees han refermat el PSC com a partit hegemònic institucional, tot i una lleugera tendència a la baixa. La forta davallada de CiU, que cedeix el segon lloc al PP, fa que, per primer cop, les dues primeres forces polítiques d'unes eleccions a Catalunya siguin les mateixes que a Espanya.

Europa també ha suspès a Catalunya. Poc més del 40% dels electors han participat en els comicis europeus del passat 13 de juny. Al Principat, doncs, aquestes eleccions han despertat el mateix interès que a la resta d'Europa: molt poc o gens.

L'alt grau d'abstencionisme, a banda de demostrar la poca proximitat de les institucions europees amb els ciutadans, també pot estar determinat per un esgotament social després d'un cicle electoral llarg i molt intens. Ara bé, malgrat la poca participació, és inqüestionable que aquests resultats determinen unes tendències clares.

Hegemonia del PSC. És indubtable que un dels partits que ha sortit més reforçat d'aquests comicis, a Catalunya, ha estat el PSC. Els socialistes catalans han obtingut el 42,78% dels vots, unes 898.000 butlletes. Un percentatge molt por sobre de la segona força, el PP, que n'ha obtingut el 17,76%, amb gairebé 374.000 vots. Una dada rellevant aquesta darrera. Des de les eleccions legislatives espanyoles del 1979 no havia tornat a passar que en uns comicis al Principat les dues primeres forces polítiques majoritàries a Espanya també ho fossin a Catalunya. Però més que un èxit del PSC i del PP, aquesta situació s'ha d'atribuir a l'espectacular retrocés de Convergència i Unió, que ha obtingut els pitjors resultats de la seva història, amb un 17,42% de suport, és a dir, gairebé 365.000 vots.

Si analitzem atentament els resultats del PSC i del PP, però, val a dir que tampoc aquestes formacions poden fer gaires celebracions —excepte la de veure que un

dos seus principals adversaris polítics, la federació nacionalista, ha patit un daltabaix—. Com gairebé la resta de forces parlamentàries, a excepció d'ERC —i també cal posar-hi matisos—, les dues formacions tampoc no s'han salvat del càstig de l'abstenció i han experimentat un retrocés respecte a les eleccions europees del 1999. En termes absoluts, el PSC ha perdut gairebé 100.000 vots i el PP gairebé 114.000. A més a més, totes dues s'han pres aquests comicis com un pols, en un cas, o com una revàlida, en l'altre, de les legislatives espanyoles del passat 14 de març. Si observem aquells resultats —tot i que la naturalesa de cada convocatòria és diferent i que les eleccions europees són les que menys participació obtenen a Catalunya—, el PSC queda lluny del milió i mig de vots el 14-M, i el PP també s'allunya prou dels 626.000 suports del març passat.

És obvi, però, que el colp més contundent el rep CiU. La tendència a la baixa que viu des del 1999 ha tingut el seu episodi més greu ara, amb un retrocés respecte els comicis europeus anteriors de 477.000 vots. I si establim la comparació amb les recents eleccions espanyoles, CiU baixa també uns 470.000 vots.

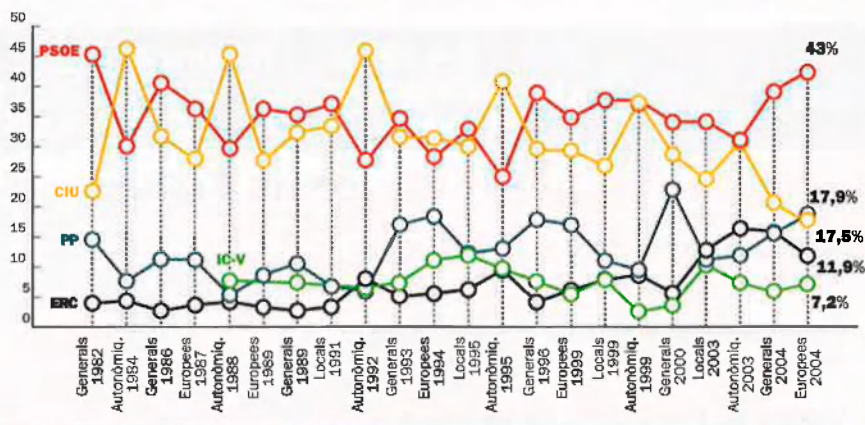
El daltabaix a la federació nacionalista ha generat una sotragada interna. CDC té l'oportunitat de començar a refer la seva estratègia en el congrés dels dies 9 i 10 de juliol. I Unió ho podrà fer en el congrés previst per quan passi l'estiu. Hi ha qui considera que a la federació li cal recuperar "la centralitat política" que tradicionalment havia tingut, i diuen que és un error competir amb ERC en l'àmbit de la reivindicació nacional. Aquest és el parer, per exemple, del secretari

general de CiU, Josep Antoni Duran Lleida, o de l'expresident de la Generalitat de Catalunya, Jordi Pujol. Una opinió que no acaba de compartir Artur Mas, que considera que el problema no és ideològic, sinó de manca de capacitat de "mobilització" de l'electorat nacionalista. Mas considera que la federació no ha perdut la centralitat política i sosté com a argument la victòria, en nombre d'escons, en les passades eleccions al Parlament de Catalunya, del novembre del 2003. En una conferència de premsa al Parlament, el líder convergent va voler deixar clar que la federació no abandonarà mai la "centralitat política", però alhora va destacar que no renunciarà a lluitar a favor de la recuperació de "la identitat i el ple autogovern". Mas sembla disposat a reforçar la renovació interna de la formació i a deixar espai a quadres més joves, com Lluís Coromines o Antoni Vives, que podrien representar un paper més important en la nova cúpula convergent.

Debat televisat per TV3. D'esquerra a dreta, Raimon Obiols (PSC), Ighasi Guardans (CiU), Aleix Vidal-Quadras (PP), Bernat Joan (ERC) i Raül Romeva (ICV-EUiA).

Evolució del vot a Catalunya

ERC tanca un cicle electoral brillant amb un regust amarg

tret un nombre de vots que s'acosta a les xifres que aquesta formació tenia abans de l'espectacular eclosió electoral viscuda en el darrer cicle electoral, i s'allunyen de molt de l'objectiu d'aconseguir un milió de paperetes en les properes eleccions al Parlament de Catalunya, com s'havia marcat.

El resultat, això sí, no és l'aspecte més preocupant per a ERC, ja que es pot atribuir a un desencís entre l'electorat cata-

lanista per la forma com Europa s'està construint -tot i que alguns sectors del partit també hi veuen un advertiment de l'electorat per alguns errors en la gestió dels primers mesos al Govern tripartit-. Per a la formació independentista, l'esfondrament de CiU significa el reforçament del PSC. De manera que indirectament ERC en surt perjudicada en els equilibris del mapa polític català. Segurament, doncs, els republicans hauran de

El PP manté Fraga i Tamarit, tot i el Pla Hidrològic

La Franja de Ponent no ha estat una excepció a la preocupant abstenció a les eleccions europees. En capitals de comarca com ara Vall-de-roures (Matarranya), l'abstenció ha estat d'un 58,15%. A Fraga (Baix Cinca) el percentatge d'electors que no han exercit el seu dret arriba al 57,91%. Un 56,31% s'han abstingut a Tamarit de Llitera i un també significatiu 48,68% a Benavarrí (Ribagorça).

L'altre titular generat per les europees en aquest territori seria el fet que el PP hagi aconseguit mantenir Fraga i Tamarit tot i el suposat vot de càstig que havia de rebre pel Pla Hidrològic. El PSOE, però, li trepitja els talons. A Fraga els socialistes només han tret 138 vots menys que els populars, que han sumat 1.923 paperetes. A Tamarit ha passat una cosa semblant. Han guanyat els populars, però han perdut 256 vots i els socialistes han escurçat distàncies (548 vots enfront dels 628 del PP). On sí que ha guanyat el PSOE és a Benavarrí, però per molt poc: 205 paperetes socialistes i 195 populars. A Vall-de-roures els resultats

també han estat molt ajustats i els socialistes han guanyat per un marge de tan sols catorze vots. Mequinensa ha donat la victòria al PSOE, que puja ni més ni menys que 14 punts respecte a les europees de l'any 1999. Els socialistes han aconseguit 570 vots i els populars s'han quedat amb 346. També a Alcanyís hi ha hagut remuntada del PSOE, que s'ha emportat el 46,41% de l'electorat i ha superat el PP en 300 vots. Una xifra significativa si tenim en compte que el 1999 el PP va obtenir 2.884 paperetes i el PSOE 2.077. A Bonansa, el petit poblet pirinenc d'on és natural el president aragonès, Marcel·lí Iglesias, el PSOE, no cal dir-ho, ha arrasat amb més d'un 70% dels sufragis.

Arreu del territori destaca també l'espectacular baixada de formacions com el PAR o la Chunta Aragonesista, que passen a obtenir unes xifres merament testimonials. Esquerra Unida, ni això: pràcticament desapareix del mapa polític.

Anna Sàez

redibuixar les seves esuatègies, tot i que això no vol dir redefinir les majories de govern. I és que l'estratègia política

d'ERC va ser dissenyada en un moment en què el PP governava amb mà de ferro Espanya, el PSC es jugava l'últim car-

tutx del seu presidenciable i CiU es disputava l'hegemonia política amb els socialistes des del Palau de Generalitat. És

ESTUDI GENERAL LUL·LIÀ UNIVERSITAT DE LES ILLES BALEARS UNIVERSITAT DE BARCELONA

CURSOS D'ESTIU 2004

- MIQUEL COSTA I LLOBERA: 150 ANYS** (12 - 16 DE JULIOL)
M.C. BOSCH, B. CIFRE, J. MAS, P. FULLANA, D. PONS, M. PONS, J. ALEGRET
- COMUNICACIÓ I NOVES TECNOLOGIES** (12 - 16 DE JULIOL)
M. BASSOLS, M.J. CUENCA, M. TORRES
- CURSO DE ECONOMIA DE LA SALUD** (12-16 DE JULIOL)
O. DELGADO, M. GACÍA GOÑI, F. LOBO, J. OLIVA, F. PUIGVENTÓS, P. VENTAYOL
- TECNOLOGIES DE LA LLENGUA I INNOVACIÓ DE SERVEIS LINGÜÍSTICS** (19 - 23 DE JULIOL)
M. FORCADA, J. MORATINOS, M. ROVIRA
- ACCIDENTES DE TRÁFICO, ASPECTOS JURÍDICOS, MÉDICOS Y PERICIALES** (19-23 DE JULIOL)
A. VICENS, F. LEAL, N. MONROIG, A. MORAL
- AUTOEDICIÓ I AVALUACIÓ D'EXERCICIS EN SUPORT DIGITAL PER A LA DOCÈNCIA** (26 - 30 DE JULIOL)
J. SERRA, M. TORRES

CURSOS DE 30 HS., EQUIVALENTS A 3 CRÈDITS ACADÈMICS
HORARI: DE 9 A 15 HS.
INFORMACIÓ, MATRÍCULA, BEQUES I ALLOTJAMENT:
ESTUDI GENERAL LUL·LIÀ, C/ SANT ROC 4, 07001 PALMA DE MALLORCA
TEL. 971 711 088; FAX. 971 719 105; CORREU-E: estudigeneral@ctv.es
ELS PROGRAMES DETALLATS ES PODEN CONSULTAR A <http://www.estudigeneral.com>

clar que avui el context polític català és absolutament diferent. I ERC tindrà l'oportunitat d'analitzar-lo en el proper congrés que farà a començament de juliol.

Desencís de l'electorat nacionalista. Els resultats del passat 13 de juny han acabat de sacsejar el mapa polític català. A més a més, els resultats assenyalen un cert desencís dels votants nacionalistes, que potser han estat qui, a diferència d'altres ocasions, més han engruixit el percentatge de l'abstenció. Potser Europa ha deixat de ser ja la terra promesa del catalanisme polític. Però les forces nacionalistes també hauran d'estudiar atentament —algunes amb més urgència que les altres— per què no han estat capaces de mobilitzar ara els seus simpatitzants. Mai fins el 13 de juny les forces nacionalistes de Catalunya havien sumat una xifra de vots tan baixa, poc més de 600.000. Només en les eleccions legislatives espanyoles del 1979, però llavors el cens electoral era gairebé d'un milió menys de ciutadans.

ICV recupera més espai que vots. A diferència d'ERC, Iniciativa per Catalunya Verds i els seus socis d'Esquerra Unida i Alternativa han aconseguit vendre com a bons uns resultats més aviat curts. Els ecosocialistes han recuperat l'eurodiputat que van perdre, tot i que han obtingut, en nombre de vots, menys suport que el 1999. I això que llavors estaven en plena crisi entre socis. ICV i EUiA, que en les anteriors eleccions europees es van presentar en llistes separades, van superar els 215.000 vots (uns 156.000 per als ecosocialistes i uns 59.000 per als comunistes). El 13 de juny, en canvi, la coalició d'aquestes dues forces ha aconseguit gairebé 151.000 vots. De manera que tampoc la llista ecosocialista no ha mobilitzat del tot el seu electorat.

Tot i això, ICV també tanca amb aquests comicis un bon cicle electoral. No solament ha aconseguit cicatritzar definitivament la crisi política que la va dividir, sinó que li ha servit per consolidar un espai polític propi.

Enric Rimbau

El líder de Convergència i Unió, Artur Mas, no atribueix els mals resultats per a la seva formació a la radicalització, sinó a la falta de capacitat per mobilitzar el seu electorat.

Chirac també rep vot de càstig a la Catalunya Nord

Els resultats als territoris de la Catalunya Nord reforcen el mapa bipolar d'un vot en clau estatal. En aquests comicis, com ha passat en altres indrets de l'estat francès, les urnes han castigat el partit conservador en el poder, l'UMP de Jacques Chirac (15,09%), i han permès recuperar espai als socialistes (28,10%), alhora que la dreta liberal de l'UDF, que s'enfrontava a l'UMP, guanya pes polític, amb un 10,37%.

L'oferta de candidatures catalanistes en aquest territori del nord del país ha estat més limitada de l'habitual. Cap dels tres partits d'aquesta tendència ha presentat candidatura pròpia. De fet, l'única opció ha estat votar per la coalició Els Verds—RPS (Regions i Pobles Solidaris), formada pels Verds de l'estat francès, el Bloc Català, el PNB, Solidaritat Basca (EA) i el Partit Occità. El candidat del Bloc Català, però, ocupava un simbòlic novè lloc. Per la seva banda, Unitat Catalana, propera a CiU, s'ha integrat en la coalició Galeusca, liderada pels convergents, sense llista a la Catalunya Nord. I ERC, que en les eleccions regionals va aconseguir el 2,6% dels vots, en coalició amb Unitat Catalana i els moviments occitanistes, tampoc no ha presentat llista. Els republicans s'havien d'integrar en la coalició dels Els Verds—RPS, com a socis de l'RPS, però les negociacions prèvies no van arribar a bon port. Els Verds no van acceptar cap punt de negociació d'ERC, que demanaven tres llocs per als representants bascos, catalans i occitans, negociacions programàtiques i debatre el posicionament respecte a la Constitució europea. Per no perjudicar la coalició, ERC va renunciar a concórrer-hi.

I pel que fa al Bloc Català, la coalició on era integrat, Els Verds—RPS, ha obtingut un 7,19% dels vots, un percentatge que permet al cap de llista ecologista obtenir un eurodiputat dels deu que estaven en joc. El PS n'obté quatre; l'UMP, dos; l'UDF, un; i el Partit Comunista, un. També s'ha fet evident la pràctica desaparició dels partits petits en aquest territori, com els trotskistes, o els caçadors —CP (2,88%)—, que perden l'eurodiputat que tenien.

Gemma Aguilera